

Van de eerste naar de tweede komst

Met kerst moet je verder kijken dan je neus lang is. Dat valt niet mee, omdat we de neiging hebben om met kerst de wereld op neuslengte van onze ogen dicht te metselen. Kerst is het feest van de intieme geborgenheid in het hier en nu. Buiten is het koud en binnen warm. Buiten is het donker en binnen brandt sfeervol het kaarslicht. Het kerstfeest is echter geen doel in zichzelf. Christus kwam met kerst in de gestalte van een dienstknecht om nog eens op aarde te komen, in heerlijkheid. De eerste komst van de Heer moet gezien worden in het perspectief van de tweede. En omgekeerd: de tweede komst krijgt in onze verwachting de juiste contouren als we deze zien in het licht van de eerste komst.

De komst als Israëliet

De christelijke gemeente zingt met kerst uitbundig dat *de redder der mensheid* is gekomen. In al onze vreugde over zijn wereldomspannende menselijkheid moeten we in de Schrift wel willen lezen dat Jezus als Israëliet geboren is. Zoals de engel Gabriël het Maria aankondigde: *God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid* (Luc. 1:33). Jezus is geen stateloze Messias met een internationale opdracht, Hij is Israëliet. De Zoon van God is niet *mens* in het algemeen geworden, maar heel specifiek een Joods mens. Wij kunnen onze verlossing tot het nieuwe mens-zijn niet vieren zonder ook Jezus *Jood-zijn* te willen vieren. Jezus, in eerste komst, is geboren als de Messias-koning van Israël. Zo is Hij ook gestorven. Het aan het kruis gespijkerde bordje *Jezus, de Nazoreër, de koning der Joden* (Joh. 19:19) was bij alle misslagen de spijker precies op zijn kop! Als Hij voor de tweede maal komt, zal Christus óók verschijnen als de Messias-koning van Israël. Zijn wederkomst in heerlijkheid zal ook de verheerlijking van Israël inhouden. Dan zal Israël eindelijk het volk onder de volkeren zijn waartoe God het uit de volkeren uitgekozen had. Dan zullen de volkeren van Israël leren wat het betekent om in gerechtigheid en vrede als volk op aarde te wonen.

De komst als mens

Het Woord is vlees geworden (Joh. 1:14). *Christus, in de gestalte Gods zijnde, is aan de mensen gelijk geworden* (Fil. 2:7). Waarom is Gods Zoon mens geworden? We moeten het antwoord op die vraag niet te snel in het functionele zoeken. In de trant van: Jezus is mens geworden om onze ziel te redden. En aangezien wij mensen zijn, moest Hij daarom ook wel mens worden. Neen! Dat is te zuinig over de menswording gedacht. De menswording was niet alleen maar middel tot verlossing. Zij was zelf ook doel der verlossing. Christus is met kerst als mens gekomen om het mens-zijn te verlossen tot het ware mens-zijn. Zo is Hij gekomen als de tweede Adam (Rom. 5:12 e.v.). Zo is Hij gestorven, om de zonden van ons mislukt menszijn. Zo is Hij uit de doden opgewekt als *eersteling van hen die ontslapen zijn* (1 Cor. 15:20). Van kerst, over goede vrijdag heen tot op Pasen, is Jezus Christus mens met ons mensen. Na Pasen is Hij de nieuwe mens die bij zijn tweede komst ook ons tot nieuwe mensen zal maken. De vleeswording van het Woord was geen middel, maar doel. Het vleesgeworden Woord heeft onder ons *gewoond* (Joh. 1:14). Hij is niet op excursie geweest in onze lichamelijke, of op reddingsactie alléén. Hij heeft er in gewoond. En waar je woont daar ben je thuis. Met kerst mogen we vrolijk doen over onze menselijkheid en lichamelijke. De Zoon van God heeft in zijn eerste komst voor beide gekozen. In zijn tweede komst zal Hij beide verheerlijken met de kwaliteit van zijn opstandingsheerlijkheid. Ook ons nu nog vergankelijke lichaam zal dan onvergankelijkheid aandoen (1 Cor. 15:50 e.v.). We zijn door Christus *komst* niet verlost tot het bestaan van engelen in de hemel. De Verlosser is immers als mens gekomen, om ons bij zijn tweede komst tot voluit nieuwe mensen te maken, tot in de toppen van onze vingers toe.

De komst op aarde

Met kerst vieren we Jezus *komst* op aarde. Dat Hij op aarde gekomen is, is méér dan een geografisch noodzakelijke bijkomstigheid. Het ging in zijn komst *op* aarde ook *om* de aarde! Ons standaard christelijk spraakgebruik doet nogal eens geringschattend over de aardseheid van Jezus komst op aarde. We spreken van *Jezus omwandeling op aarde* Alsof Hij niet echt bij de aarde hoorde en de aarde niet bij Hem! Alsof Hij in zijn eerste komst alleen maar op doortocht even langs kwam om ons op te halen! De aarde en de volheid van de schepping waren ook doel van Christus *eerste komst*. Daarom zal ook zijn tweede komst de aarde tot doel hebben. De opgestane Heer is de *eerstgeborene der ganse schepping* (Col. 1:15,18). Bij zijn tweede komst in heerlijkheid zal ook de aarde met geheel de aardse schepping delen in zijn opstandingsheerlijkheid. Als de nieuwe aarde is gekomen (Opb. 21) zal geheel de aarde de onvergankelijkheid en onsterfelijkheid van de opgestane Heer deelachtig zijn geworden. Zo mogen we met kerst ook vrolijk zijn over de aarde.

Olof de Vries